

administrationen af egnsudviklingsloven, er af begrænset omfang, og at udformningen af en lokaliseringspolitik kun vil kunne ske som et led i en overordnet fysisk planlægning og den i forbindelse dermed stående fordeling af de offentlige investeringer.

På den nævnte baggrund har rådet derfor ment at burde udvise tilbageholdenhed med udformningen af en selvstændig lokaliseringspolitik inden for egnsudviklingsområderne, dog at rådet i forbindelse med behandlingen af konkrete sager vil søge at tilpasse administrationen til en landsplanlægning og regionsplanlægning, efterhånden som sådan planlægning kommer til eksistens.

Under hensyn til det af Egnsudviklingsrådet anførte er det fundet hensigtsmæssigt at omformulere bestemmelsen således, at det påhviler rådet at foretage en nærmere bedømmelse af den i hvert enkelt tilfælde valgte beliggenheds hensigtsmæssighed i forhold til konkrete projekter. Det er herudover fundet ønskeligt, at rådet i sin administration af loven tilstræber en lokalisering af virksomhederne, som efter rådets skøn i særlig grad må antages at kunne befordre en yderligere erhvervsmæssig vækst inden for de enkelte egnsudviklingsområder.

Til stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 5, stk. 3.

Til § 6.

Til stk. 1.

I henhold til den gældende lovs § 6 kan der ydes garanti af statskassen for lån til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter. Som nævnt under de almindelige bemærkninger har denne bistandsform kun været efterspurgt i begrænset omfang.

For yderligere at stimulere den erhvervsmæssige udvikling og dermed beskæftigelsen i egnsudviklingsområderne foreslås den nugældende adgang til at yde garantier for lån til anlægsfinansiering ophævet og erstattet af en hjemmel til at yde statslån.

Muligheden for at opnå lån til anlægsfinansiering må antages at ville stimulere til en væsentlig større efterspørgsel, end det har været tilfældet for garantiernes vedkommende. Heri kan imidlertid også ligge en risiko for efterspørgsel fra projekter, som er uden egentlig egnsudviklingsmæssig interesse, og som det vil være naturligt, som hidtil at henvide til finansiering over det private kapitalmarked.

Den foreslåede låneordning bør derfor administreres således, at den begrænses til at omfatte investeringer af en vis størrelse, og således, at der kan lægges vægt på, at der ved det pågældende projekt tilføres egnen nyt initiativ og ny beskæftigelse.

I tilfælde, hvor også mindre projekter kan være af egnsudviklingsmæssig betydning, og hvor det ikke vil være praktisk at yde lån under loven om lån til håndværk og mindre industri, bør der dog være mulighed for at yde lån til anlægsfinansiering.

Til stk. 2.

Det foreslås, at lånene til anlægsfinansiering sammen med foranstående realkreditlån skal kunne dække op til 90 pct. af anlægsfinansieringen. Låneordningen vil, jfr. § 11, kunne kombineres med ydelsen af tilskud. I disse tilfælde bør statslånet reduceres tilsvarende, således at der altid stilles krav om en egenfinansiering på mindst 10 pct.

Til stk. 3.

Mens garantier kan løbe op til 30 år, har man i betragtning af de fordele, der iøvrigt er knyttet til en statslånsordning, fundet det passende at sætte den maximale løbetid for lån til 20 år for faste anlægs vedkommende, mens løbetiden for finansiering af maskin- og inventaranskaffelser fastsættes uændret til 10 år, som det var tilfældet for garantiernes vedkommende. Det er endvidere fundet formålstjenligt at give Egnsudviklingsrådet adgang til at fritage for afdrag i indtil 5 år fra lånets udbetaling for herved at lette virksomhedens økonomiske situation i begyndelsesfasen.

Til stk. 4.

Rentens højde fastsættes af handelsministeren, idet det forudsættes, at lån skal kunne ydes til en i forhold til markedsrenten nedsat rente.

Til § 7.

Til stk. 1.

Det har erfaringsmæssigt vist sig, at udflyttede virksomheder jævnlige kan have betydelig vanskelighed ved at sikre kvalificerede medarbejdere på ledende poster eller medarbejdere, som er i besiddelse af særlig uddannelse eller indsigt på administrativt og teknisk plan. Løsningen af de pågældende medarbejders boligspørgsmål vil i mange tilfælde være afgørende for, om virksomheden kan sikre sig de pågældende medarbejdere, og i flere tilfælde har virksomheder, til hvilke der er ydet egnsudviklingsbistand, måttet bistå de pågældende ved finansieringen af bolig, hvilket kan betyde en uheldig belastning af virksomhedens økonomi på et tidspunkt, hvor de økonomiske krav iøvrigt til virksomheden kan være betydelige.

Der stilles derfor forslag om, at der i særlige tilfælde, når det gælder virksomheder, der flytter til et egnsudviklingsområde og opnår bistand hertil i